

РЕШЕНИЕ

№ 4209

гр. София, 25.06.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 14.06.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Стоянова

ЧЛЕНОВЕ: Весела Цанкова

Луиза Христова

при участието на секретаря Наталия Г Дринова и при участието на прокурора Ютеров, като разгледа дело номер **2869** по описа за **2013** година докладвано от съдия Луиза Христова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на дирекция „Инспекция по труда Софийска област”, С. против решение от 25.01.2013 г., постановено по НАХД № 13945/2011 г. на СРС, наказателно отделение, 106 с-в. Със същото е отменено НП № 23-2302697/19.05.2011 г. на директора на дирекция „Инспекция по труда [населено място], с което на [фирма] на основание чл. 416, ал. 5 от КТ е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лв. за нарушение по чл. 415, ал. 1 от КТ.

Решението се обжалва като неправилно постановено в нарушение на закона със съществени нарушения на процесуалните правила - касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК, по съображения, изложени в касационната жалба. Иска се да се отмени решението и да се потвърди наказателното постановление.

Ответникът по касационната жалба – [фирма] не изразява становище по касационната жалба.

СГП дава заключение за основателност на жалбата и моли същата да бъде уважена.

Административният съд С.-град, като се запозна с обжалваното решение и обсъди доводите, посочени в жалбата, намира следното:

Касационната жалба е подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу

подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение, и е допустима.

Разгледана по същество е основателна.

За да постанови оспореното решение, първоинстанционният съд от фактическа страна е приел за установено, че на О. Й. Г. била начислена за заплата и обезщетения за м. ноември 2009 г. сумата от 1152, 94 лв., която не била изплатена от [фирма]. На дружеството била извършена проверка от инспектор в дирекция „Инспекция по труда Софийска област” С. по спазване на трудовото законодателство, която била извършена на 25.02.2010 г., 02.03.2010 г., 24.03.2010 г., 09.04.2010 г., 19.04.2010 г. и 17.05.2010 г., при която проверка било констатирано неизплащане на възнаграждението на посоченото лице. На 17.05.2010 г. на дружеството бил връчен протокол за извършената проверка, в т. 12, на който било отразено, че работодателят не е изплатил в пълен размер в установените срокове уговореното трудово възнаграждение на О. Й. Г. за м. ноември 2009 г., с което е нарушил чл. 128, т. 2 от Кодекса на труда. За установеното нарушение били дадени писмени предписания, като съгласно същите работодателят следва да изплати в пълен размер в установените срокове уговореното трудово възнаграждение на О. Й. Г. за м. ноември 2009 г. съгласно изискванията на чл. 128, т. 2 от Кодекса на труда и срок за изпълнение на предписанието 21.06.2010 г. Проверката по отношение на обстоятелството на изпълнение на дадените предписания инспекторите извършили на 25.02.2011 г. и на 08.03.2011 г., когато бил съставен АУАН, въз основа който било издадено и наказателното постановление.

От правна страна СРС е приел, че АУАН е бил съставен след срока по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН. Този извод съдът е обосновал с обстоятелството, че нарушителят е бил открит на 17.05.2010г., респ. АУАН е следвало да бъде съставен до 17.08.2010г., респ. в едногодишния преклузивен срок от извършване на нарушението (последното е довършено на 31.12.2009г., а срокът е изтекъл на 31.12.2010г.), тъй като се касае за нарушение на чл. 182, т.2 във вр. с чл.270, ал.2 от КТ. Вместо това административнонаказващият орган е дал предписание за отстраняване на посоченото нарушение до 21.06.2010г. и със съставеният на 08.03.2011г. АУАН на ответника е вменено нарушение на чл. 415, ал.1 от КТ за неизпълнение на задължително предписание на контролен орган, а не нарушение на чл. 128, т.2 във вр. с чл. 270, ал.2 от КТ. По този начин според СРС недопустимо се удължават преклузивните срокове по чл. 34 от ЗАНН. Освен това чл. 415, ал.1 от КТ е санкционна норма, която препраща имплицитно към чл. 404, ал.1, т.1 във вр. с чл. 128, т.2 и чл. 270, ал.2 от КТ. Освен това в НП не се сочи датата, на която би следвало да е довършено твърдяното от контролните органи неизпълнение на задължителното предписание, както и мястото на извършването му.

Решението на първоинстанционния съд е неправилно.

Фактическата обстановка правилно е установена от първоинстанционния съд, страните не са имали и спор по фактите. При правилно установената фактическа обстановка, обаче съдът е формирал неправилни правни изводи.

От събраните по делото доказателства се установява, че при извършената проверка по спазване на трудовото законодателство, извършена на 25.02.2010 г., 02.03.2010 г., 24.03.2010 г., 09.04.2010 г., 19.04.2010 г. и на 17.05.2010 г. е установено, че работодателят [фирма] не е изплатил в пълен размер в установените срокове уговореното трудово възнаграждение на О. Й. Г. за м. ноември 2009 г. (отразено в т. 12 от протокол за извършена проверка от 17.05.2010 г.). В тази връзка е установено и

извършеното нарушение по чл. 128, т. 2 от Кодекса на труда. Установеното нарушение е именно по чл. 128, т. 2 от Кодекса на труда, а не е установено нарушение за неизпълнение на дадено предписание от контролен орган от дирекция „Инспекцията по труда Софийска област” С.. С посочения протокол за извършена проверка на дружеството работодател е дадено предписание да отстраняване на това нарушение, с посочен срок за изпълнение на предписанието 21.06.2010 г. Протоколът е връчен на пълномощник на работодателя на 17.05.2010г. Впоследствие е била извършена проверка за изпълнение на дадените предписания, която е била извършена на 25.02.2011 г. и на 08.03.2011 г., резултатите, от която са били обективирани в протокол за извършена проверка, в която вече е констатирано не извършеното нарушение по чл. 128, т. 2 от Кодекса на труда, а е констатирано неизпълнение на дадено задължително предписание по т. 12 от предишния протокол, което вече представлява осъществено нарушение от дружеството по чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда. В съответствие с чл. 404, ал. 1 от Кодекса на труда дадените предписания се определят като принудителна административна мярка, която съобразно чл. 405 от Кодекса на труда подлежи на обжалване по реда на АПК. Не е било спорно между страните, че наложената принудителна административна мярка не е обжалвана и същата е влязла в сила. Съгласно чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда, който не изпълни задължително предписание на контролен орган за спазване на трудовото законодателство, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 10 000 лв. Обстоятелството на незаконосъобразност на дадените предписания е неотнормимо към предмета на проверката в касационното производство. Те биха могли да се релевират единствено във връзка с осъществяването на косвен съдебен контрол върху предписанието, чието неизпълнение е обусловило административнонаказателната отговорност на търговското дружество. Задължителното предписание по чл. 404, ал. 1, т. 1 Кодекса на труда представлява индивидуален административен акт, който не е бил оспорен от търговското дружество и е влязъл в сила. Поради това инцидентният контрол върху законосъобразността на предписанието би могъл да се простре само до пределите на евентуалната му нищожност. Не са налице обаче пороци, които да доведат до нищожност на предписанието. Единственият релевантен факт, който обуславя налагането на санкцията, се свежда до неизпълнението на влязлото в сила предписание. В процесния случай е налице именно неизпълнението на това задължително предписание. Така разграничена, отговорността на дружеството по чл. 128, т. 2 от Кодекса на труда от тази по чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда по никакъв начин не поставя въпроса за съставянето на АУАН извън срока по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН предвид обстоятелството, че проверката по изпълнение на задължението за изпълнение на предписанието е била извършена на 25.02.2011 г. и на 08.03.2011 г., АУАН е бил съставен на 08.03.2011 г., а наказателното постановление е било издадено на 19.05.2011 г. Не може да се приемат за правилни изводите на първоинстанционния съд, че се касае за нарушение на чл. 128, т.2 и чл. 270, ал.2 от КТ, като срокът за съставянето на АУАН за това нарушение по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН е изтекъл. Проверките, които са били извършени по спазване на трудовото законодателство са две – едната е констатирала нарушение по чл. 128, т. 2 от Кодекса на труда и в тази връзка е дала задължителни предписания, докато втората проверка е била свързана именно с изпълнението на тези задължителни предписания, като е констатирала тяхното неизпълнение, като тази втора проверка е била извършена на 25.02.2011 г. и на 08.03.2011 г. Не съществуват законови

разпоредби, които да предвиждат задължение на контролните органи от дирекция „Инспекция по труда” да осъществяват проверката си по спазването на дадените от тях задължителни предписания непосредствено и веднага в деня, следващ деня, на който предписанието е следвало да бъде изпълнено. Обстоятелството на неизпълнение на даденото предписание по т. 12 е било констатирано при извършената проверка на 25.02.2011 г. и на 08.03.2011 г., когато е било установено, че именно посоченото търговско дружество не е изпълнило задължително предписание, дадено му от контролен орган от дирекция „Инспекция по труда Софийска област”, С.. А. в тази насока е и обстоятелството, че на контролните органи принадлежи преценката дали да санкционират веднага нарушителя или пък да му дадат задължителни предписания за отстраняване на констатираните нарушения. В тази връзка изводите на първоинстанционния съд биха били правилни при условие, че контролните органи биха решили да наложат имуществената санкция на дружеството веднага след като са констатирали нарушението по чл. 128, т. 2 от Кодекса на труда, без да му дават задължителни предписания за отстраняването му, каквито задължителни предписания те са дали в процесния случай.

Следователно АУАН е бил съставен в срока по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН, а наказателното постановление е било издадено в срока по чл. 34, ал. 3 от ЗАНН.

Следователно, правилно е ангажирана отговорността на търговското дружество за извършено нарушение по чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда.

Въз основа на изложеното, тази инстанция намира касационната жалба за основателна. Предвид изложеното, решението на първоинстанционния съд като неправилно следва да бъде отменено, а обжалваното наказателно постановление да бъде оставено в сила.

Като взе предвид направените фактически и правни изводи и на основание чл. 221, ал. 2, предложение второ от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 и чл. 3, ал. 2 от ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД, С. - град, XIV касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение от 25.01.2013 г. по НАХД № 13945/2011 г. на СРС, наказателно отделение, 106 състав и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ПОТВЪРЖДАВА НП № 23-2302697/19.05.2011 г. на директора на дирекция „Инспекция по труда Софийска област”, С., с което на [фирма] на основание чл. 416, ал. 5 от Кодекса на труда е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лв. за нарушение по чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.